

Manifest del Sr. David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives Catalanes, i les federacions esportives catalanes

L'esport català està en perill de mort. La gran majoria de Federacions Esportives Catalanes no han cobrat el **50%** de la subvenció que es deu per part de la Generalitat de Catalunya de l'any 2012 i això són uns **4.400.00 euros**.

Totes ja han començat la temporada 2013. El passat dia 26 de març, a la sala d'actes del Consell Català de l'Esport, a les 20.30 h, en una reunió convocada pel secretari general de l'Esport a totes les federacions i la UFEC, ens van dir que la reducció del 2013 seria del **60%**. L'any passat ja es va retallar un **30%** aproximadament. Tot i així, se'ns va dir que es faria el possible perquè fos menys, malgrat que l'escenari actual era que les federacions s'adaptessin al 60% de reducció.

La UFEC, durant l'any 2012 i 2013, ha avançat a les federacions esportives catalanes gairebé **850.000 euros** de recursos propis.

No es deixa de parlar de polítiques socials i mai es parla d'esport, quan l'esport és una de les polítiques socials, de salut, i econòmiques més productives que hi ha al nostre país.

En polítiques de benestar social, les polítiques d'integració en l'esport, són la millor manera d'integrar els nouvinguts en un entorn on tothom parla el mateix idioma i no hi ha barreres. L'esport és fonamental per als joves amb risc d'exclusió social. Per tant, si es retalla en esport també es retalla en benestar social. Tenim exemples com la lluita i la gimnàstica que tenen més de 300 nens i nenes fent esport en barris amb risc d'exclusió social. Això és extrapolable a totes les federacions esportives catalanes.

Pel que fa a les polítiques de salut, s'estima que cada any, a Catalunya, més de 3.300 morts estan relacionades amb el sedentarisme. Les persones que fan esport i activitat física són molt menys propenses a contraure malalties com l'obesitat, la diabetis, problemes mentals, coronaris i d'altres, amb el conseqüent estalvi en la factura sanitària i farmacèutica.

Segons l'Organització Mundial de la Salut, la despesa sanitària anual d'una persona sedentària és d'entre **150 i 300 euros** superior a la d'una persona activa. Es calcula que les xifres de reducció del sedentarisme en els darrers quatre anys representen un estalvi extrapolat de **54 milions d'euros**.

Actualment, el 70% de la població d'entre 15 i 69 anys practica activitat física saludable. Per tant, a menys esport més despesa sanitària.

En cohesió social, els valors de l'esport en infants en edat escolar i posterior són molt importants per a la vida en general. Per tant a més retallades en esport, menys esport i menys educació de valors que falta ens fan avui en dia.

En política econòmica, més de 500 empreses estan vinculades amb el món de l'esport a Catalunya. Aquestes donen feina a uns vint-i-dos mil treballadors i facturen al voltant de quatre mil milions d'euros. Això és el 2,3% del producte interior brut a Catalunya. Per tant, a menys activitat física menys activitat econòmica.

Tenim quasi 70 federacions esportives catalanes, uns tres milions de catalans que fan esport individualment o a clubs, sis-cents mil federats aproximadament i vuit mil quatre-cents clubs. A més, l'esport dóna feina aproximadament a vuitanta mil persones entre federacions i clubs i al darrera de tots ells hi ha famílies.

Més de 100.000 persones entre professionals i voluntaris fan que cada setmana les competicions funcionin i que petits i grans puguin fer esport.

També en projecció internacional, no hem d'oblidar que si Catalunya està al mapa és pels Jocs Olímpics de Barcelona 92. Per tant, gràcies a l'esport.

Si la senyera es alçada per algú, és pels esportistes que guanyen competicions internacionals i que senten el nostre país. Per tant, a menys competició en què hi participin seleccions catalanes, clubs i esportistes catalans, menys projecció com a nació tenim.

L'esport català sempre ha estat molt disciplinat i per això no ha dit res públicament fins ara. Però quan encara surt gent de l'administració dient frases com "que el món de l'esport si no corre que camini i que hem de ser els últims", aleshores és quan, des del conjunt de l'esport català, hem de dir que persones així no poden estar dirigint departaments de la Generalitat de Catalunya.

Darrere l'esport hi ha gent que treballa i que es guanya la vida amb voluntarisme i bona fe.

Quan es retalla en l'esport i les federacions han de prescindir de treballadors, darrere hi ha famílies. Quan no es poden organitzar ni participar en les competicions, hi ha il·lusions i esforços trencats.

Sigui el que sigui, l'esport federat necessita una resposta per tal de poder fer els seus plans de futur. Si s'han de tancar els centres d'alt rendiment i tecnificació, que és un projecte de país, que es digui. El que no es pot admetre és que les federacions hagin de contractar els tècnics per a aquests programes i que després la Generalitat no pagui. Això comporta que moltes federacions s'enfonsin i no puguin pagar les nòmines.

És evident que la societat civil en el món de l'esport som nosaltres: els clubs i les seves federacions. Per tant, donat les circumstàncies de crisi actual, s'ha de redissenyar un nou model esportiu, privatitzar la gestió del centre d'alt rendiment, l'INEFC - tenint la nostra pròpia universitat de l'esport – i unificar l'ensenyament i la pràctica esportiva. D'aquesta forma, es podria reduir un 50% el funcionariat públic que depèn de l'administració, per tenir els mateixos diners, però al servei de l'esport.

Ara es vol reduir, a l'esport federat, el 50% del seu pressupost. Cal recordar que el 70% del pressupost de la Secretaria General de l'Esport és destina a cobrir les despeses en personal i manteniment. Aquests diners és necessiten per a la base esportiva del nostre país.

No dubtem de la implicació del secretari general, Ivan Tibau, i del seu equip. Però la situació és molt preocupant i pot produir la mort de diferents esports, clubs i federacions.

Aixecar el teixit esportiu del nostre país – que sense dubte és el més potent de l'Estat espanyol – ha costat molts anys d'esforços. Si ara es destrueix, passaran molts anys fins a poder refer-ho.